

איש לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שפביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש טז אב תשע"ב: הדלקת נרות - ירושלים 6:58 תל-אביב 7:14 חיפה 7:06 מוצאי שבת - ירושלים 8:13 תל-אביב 8:15 חיפה 8:16 ר"ת 8:50

פרשת ואתחנן תפלה על הזולת

**להתפלל ולבקש רחמים על
הזקוקים לישועה!**
נלמד מהפסוק "ואתחנן אל ה'... לאמר" (פרק
ג'כג)

ואמרו חז"ל (במד"ר) מהו לאמר? אמר רבי עזריה
לאמר לדורות שיהיו מתפללין בשעת הצרה שהרי
משה אעפ"י שנאמר לו, לא תעבור את הירדן הזה
התחיל מתחנן. ובמדרש תנחומא מובא: לימד משה
את באי עולם שלא יאמר אדם הואיל וחולי שלי
מסוכן ועשה דייתקי וחילק כל אשר לו, לא יאמר
הואיל שעשה דייתקי לא יתפלל עוד, אלא יתפלל,
שאין הקב"ה פוסל תפלת כל בריה וכו'.

ולהלן בפסוק "עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה וצפונה
ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא תעבור את הירדן
הזה" (שם כז) דרשו חז"ל (ברכות לב:) גדולה תפלה יותר
ממעשים טובים, שאין לך גדול במעשים טובים יותר
ממשה רבינו, אעפ"י כן לא נענה אלא בתפלה שנאמר
"אל תוסף דבר אלי" וסמך ליה "עלה ראש הפסגה..."

וידועים דברי חז"ל (ברכות י.) שכאשר חלה חזקיהו
אמר לו ישעיהו: כבר נגזרה עליך גזירה. אמר לו חזקיהו:
כלה נבואתך וצא, כך מקובלני מבית אבי אבא, אפילו
חרב חדה מונחת על צווארו של אדם אל ימנע עצמו מן
הרחמים. וכן אמרו: אפילו בעל החלומות אומר לו
לאדם למחר הוא מת אל ימנע עצמו מן הרחמים.

ואמרו חז"ל (בספרי): בשעה שנכנס משה לנחלת בני גד
ובני ראובן שמח ואמר דומה אני שהותר לי נדרי,
התחיל שופך תחנונים לפני המקום. והלא הדברים ק"ו:
ומה אם משה חכם גדול וכו' אעפ"י שידוע שנגזרה עליו
גזירה לא מנע עצמו מן הרחמים. ק"ו לשאר בני אדם.

בכח האמונה והתפלה...

בחודשים האחרונים פורסם מעשה מופלא שהתרחש אצל הגרי"ש
אלישיב זצ"ל (את עיקר המעשה נביא כפי שכתבו הגרי"י זילברשטיין
שליט"א עצמו, בהקדמה לאחד מספריו) וכך סופר:

תלמיד חכם מופלג חלה במחלה קשה, והרופאים חיוו את דעתם
שאפסה כל תקוה. הם קצבו את קיצו לתקופה קצרה רח"ל. למרות
הכל, היו שטענו שכדאי להטיסו לחו"ל, שם יש רופא בכיר אחד שאולי
יתן מרפא למחלה הזו.

נכנסו אל הגרי"ש אלישיב והציגו בפניו את הנתונים, ושאלוהו האם
כדאי להטיס את התלמיד חכם או שמא לא. עיין הגרי"ש בנתונים ואמר
שלדעתו לא כדאי להטיסו.

לאחר כמה ימים הגיעה אשתו של הת"ח לבית הגרי"ש וביקשה לשאול
דבר-מה. היא החלה לבכות בכי תמרורים בחדרו של הרב אלישיב
ואמרה: אם יקרה חלילה הגרוע מכל, האם אוכל אז להסתכל בפניהם
של ילדי היתומים ולומר להם שעשיתי הכל למען אביהם?

הוסיפה האשה הבוכיה ושאלה: האם תהיה לה תשובה ראויה לשאלה
זו גם בבית דין של מעלה, כשישאלו אותה האם עשתה הכל למען בעלה.

שמע הגרי"ש את דבריה ואמר: "אם כן, כדאי להטיס את התלמיד
חכם אל הרופא בחו"ל!"

מקורבי הגרי"ש אלישיב יודעים שכמעט לא קורה אצלו שהוא חוזר
בו מדברים שהוא אומר. על כן הביעו את פליאתם בפני הגרי"ש מה
ראה לחזור בו מהוראתו הראשונה?

השיב הגרי"ש ואמר: "כאשר שמעתי את דבריה של האשה, שמעתי גם
בין המילים את כח האמונה וכח התפלה שלה. ואמרתי שאם כן, הרי
יש בידה כח עצום! אשה כזו יכולה לשנות את הטבע ולהמתיק את רוע
הגזירה, ולכן כדאי שתטוס עם בעלה לחו"ל".

[סופו של המעשה, מפי השמועה, שהבעל אכן נצל ממות לחיים וכיום
מתהלך עמנו בס"ד בריא ושלים כאחד האדם]

מוקדש לצילוי נשמת

הרב החסיד רבי דוב בער בן ר' אברהם אליעזרוב זצ"ל

נלב"ע י"ח מנחם אב

ת.נ.צ.ב.ה.

כיבוד אב ואם

בזכות כיבוד מצות אביו...

מעשה ביהודי שנסע לארץ רחוקה על מנת לעסוק בפרנסה ולהביא טרף לבני ביתו. האיש שהה זמן ממושך באותה מדינה, סחר שם בגושי כסף ובמטילי זהב, וכשהחליט לשוב לביתו אמר לו אביו, עצה טובה:

"ראה בני, אתה הולך לארצך עם שק כבד שבו מטילי הזהב ומשקלו רב. אם תלך עם שק אחד לא יהיה לך שיווי משקל... שמע לעצתי וקח שק נוסף עם... אבנים, הטען אותו על כתפך השניה, וכשתלך עם שני שקים במשקל דומה, תגיע לביתך לשלום.

למרות העצה המוזרה, לא שאל הבן שאלות אלא שמע לעצת אביו והטעין על גבו שק נוסף עם אבנים.

והנה, בלכתו בדרך, פגשוהו אנשים רבים, המה ראו כן תמהו ולא הבינו פשר המראה המשונה הזה לראות אדם הנושא על גבו שק אבנים ללא כל סיבה הנראית לעין.

הוא הסביר להם שעושה כן בציוויו של אביו שדאג לשיווי המשקל. אך הם הקשו לו בהגיון: אם לזה דאג אביך, מדוע לא ציוה עליו לחלק את שקי הכסף והזהב לשני חלקים... למה לך להתאמץ בנשיאת שק אבנים? אך האיש לא שת לבו לדבריהם ואת פקודת אביו שמרה רוחו.

בהיותו באוניה התרחשה לפתע רוח סערה בים והאוניה חישבה להשבר. רב החובל והמלחים מנסים לעשות כל שביכולתם על מנת להקל את המשא הכבד מעל האוניה, ומצווים על כל הנוסעים להשליך... מחצית ממטענם לים. כל אחד מהנוסעים ניצטוו לחלק את מטענו לשני חלקים, ואחד מהם להשליך לים.

רק עתה התגלה לכולם דבר ההצלה הגדולה שהיתה לבן בזכות ששמע לקול אביו. שהרי אם לא היה מציינת להוראת אביו והיה מחלק את שק הזהב לשני חלקים, היה מאבד חצי מסחורתו היקרה, עכשיו ששמע לדברי אביו, למרות שלא היה בהם כל הגיון, איבד רק את שק האבנים...

טובך יביעו

עד היכן כיבוד אב ואם?

הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל היה נזהר מאד בכבוד אביו ואמו. היה משתדל בכל כוחו לעשות רצונם ולחלוק להם כבוד רב. הוא העיד על עצמו שלא הזדמן שאמו ביקשה ממנו שיעשה דבר עבודה, כי מיד כשהבין שיש לעשות בשבילה, היה עושה!

מגודל דקדוקו במצוה יקרה זו, התבטא פעם, כי אם אביו או אמו היו אומרים לו לעמוד לידם כל הלילה, וזה יגרום להם שמחה, אזי היה עושה זאת בשמחה רבה.

בתקופת מלחמת תש"ח התגורר בשכונת קטמון, ונזהר בכל ערב שבת להגיע עד רחוב שמואל הנביא - מקום מגורי הוריו - כדי לנשק ידי אביו ואמו. זאת חרף הסכנה שביתם שכן סמוך לגבול הירדני באותם ימים. עשה זאת כדי לקיים את דברי **האר"י** ז"ל (**בשער הכוונות** דף עא:): לנשק ידי אביו ואמו בליל שבת. לאחר מכן חזר שוב ברגל עד לשכונת קטמון המרוחקת על אף האפילה ששררה אז ברחוב.

האיר המזרח

מצה חמורה ונשגבה זו של כיבוד אב ואם, נלמדת מהפסוק: "כבד את אביך ואת אמך כאשר ציוך ה' אלוקיך למען יאריכון ימין ולמען יטב לך" (פרק ה'טז)

ואמרו חז"ל: כיבוד אב ואם הוא אחד מן הדברים שאדם אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרו קיימת לו לעולם הבא, דכתיב ביה למען יאריכון ימין ולמען יטב לך (קידושין מ.).
עד היכן כיבוד אב ואם?

כתב הרמב"ם (פ"ו מהלכות ממרים ה"ז): "עד היכן הוא כיבוד אב ואם? אפילו נטלו כיס של זהובים שלו והשליכו בפניו לים, לא יכלימם ולא יצער בפניהם ולא יכעוס כנגדם, אלא יקבל גזירת הכתוב וישתוק. ועד היכן מוראן? אפילו היה לובש בגדי חמודות ויושב בראש בפני הקהל, ובאו אביו ואמו וקרעו בגדיו והכוהו בראשו וירקו בפניו, לא יכלימם אלא ישתוק וירא ויפחד ממלך מלכי המלכים שצוהו בכך, שאילו מלך בשר ודם גזר עליו דבר שהוא מצער יותר מזה, לא היה יכול לפרסם בדבר, קל וחומר למי שאמר והיה העולם כרצונו".

ולכאורה טעון ביאור: מפני מה הוצרך הרמב"ם להוסיף ולהדגיש במצוה זו "שירא ויפחד ממלך מלכי המלכים שצוהו בכך" והרי בכל המצוות שמצווה לקיימם זה מפני שצריך לירא ולפחד מהקב"ה שצוהו בהם?!

וביאר הגאון **רבי יצחק הוטנר** זצ"ל (בספרו **פחד יצחק**) עפ"י מה שכתב **הרמב"ם** (בפ"א מהלכות דעות הלכה ד): "לא יהא בעל חמה נוח לכעוס ולא כמת שאינו מרגיש, אלא בינוני, לא יכעוס אלא על דבר גדול שראוי לכעוס עליו, כדי שלא יעשה כיוצא בו פעם אחרת".

נמצאנו למדים מדברי הרמב"ם שאין ראוי להיות "כמת שאינו מרגיש, אלא בינוני" שיש לכעוס על "דבר גדול שראוי לכעוס עליו", וא"כ היאך כאן כשאביו ואמו מכעיסים אותו בדבר גדול שראוי לכעוס עליו, ישתוק ויעשה עצמו "כמת שאינו מרגיש"?

על כן הוסיף הרמב"ם שעליו לנהוג כך מפני הפחד והמורא ממלך מלכי המלכים שצוהו בכך וכאילו גזירה כזו הגיעה ישירות מהקב"ה שלא שייך כלל שיכעס. [כדמצינו אצל אהרן שלאחר מיתת נדב ואביהו נאמר "וידום אהרן"]. ובה שפיר ההנהגה "כמת שאינו מרגיש".

הגרי"ש אלישיב: כיבוד אב ואם עד כמה שכוחותיו סובלים

סח הגאון **רבי יצחק זילברשטיין**: בשיעור שמסרתי לפני רופאים נשאלתי: עד היכן כיבוד אב ואם? עד כמה צריך אדם להקריב מעצמו למען כבוד הוריו?

השאלה נסובה על הורים שדעתם נטרפה עליהם והם גורמים לבניהם צרות צרורות, מטרידים אותם בצורה חמורה עד כדי כך שהילדים כבר לא מסוגלים יותר לסבול את הצער. הרופאים התעניינו לדעת עד כמה צריך הבן להקריב למען הוריו.

כשהציג הגר"י את השאלה לפני "אחד מגדולי ההוראה שבדור" השיב לו, שחיובו של הבן למען אביו, הוא בדיוק באותה מדה שהיה מקריב למען בניו הוא. כמה שההורים היו מוכנים להתמסר למען ילדיהם, כך באותה מדה הם צריכים להקריב למען ההורים שלהם. הנימוק לכך שהרי הקב"ה צווה אותנו על כיבוד הורים מצד הכרת הטוב שחיביים להם.

ואולם הגרי"ש אלישיב זצ"ל דחה את הסברה הזו וטען שהאמת היא שחובתו של הבן היא מעבר לכך, וכפי ששמע מלשון הרמב"ם "עד היכן שכוחו של הבן מגיע" דהיינו כפי מה שכוחותיו מאפשרים לו לסבול.

הוסיף הגר"י: יש לציין שהגאון **רבי חיים פלאגי** זצ"ל שזכה לאריכות ימים מופלגת מתוך כבוד עצום עד שקיבל סמכות לדון כשופט בית המשפט העליון בתורכיה וכו' נשאל פעם ע"י תלמידיו במה האריך ימים? ענה רבי חיים ברשימה של עשרות דבריו ואחד מהם: "מי שמטפל בהוריו למרות שהם שוטים וכבדים".

כבוד תלמידי חכמים

הוזהרנו שלא לפגוע בכבודם של תלמידי חכמים!

נלמד מהפסוק: "את ה' אלוקיך תירא" (פרק ו-יג)

ואמרו חז"ל: שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני, היה דורש כל אתיו שבתורה, כיוון שהגיע ל"את ה' אלוקיך תירא" פירש... עד שבא רבי עקיבא ולימד: "את ה' אלוקיך תירא" - לרבות תלמידי חכמים (פסחים כח: ב"ק מא. קידושין נז.). וכתב בעל הטורים: "תירא" בגימטריה "תלמידי חכמים". ואמרו חז"ל (סנהדרין צט:): מיהו אפיקורס? זה המבזה תלמיד חכם. והמבזה תלמיד חכם הריהו מבזה דבר ה' ואין לו חלק לעולם הבא. וכן אמרו חז"ל (שבת קיט:): לא חרבה ירושלים אלא בשביל שביזו בה תלמידי חכמים.

חכמי התורה הם עמודי העולם, בזכותם העולם קיים

בספרו נדחי ישראל (פרק מג) כותב החפץ חיים: מכבוד התורה הוא לכבוד ולהוקיר את כל עוסקיה ודורשיה ושומרי מצוותיה, מפני שמתדבקין בקדושתה. וכמו שאמרו חז"ל (מכות כד) על יהושפט מלך יהודה שהיה מקיים מה שכתוב "ואת יראי ה' יכבד" וכו'.

ומוסיף החפץ חיים: "וכן אמרו דהמבזה תלמידי חכמים אין לו חלק לעולם הבא כאילו מבזה התורה עצמה. ובעוונותינו הרבים הוקל אצל הרבה אנשים בדור הזה כבוד התורה, מפני שאין משתדלין בלימודה ובקיומה וממילא גם כבוד ת"ח ויראי ה' הוקל בעיניהם, ואין מתבוננים כלל לחשוב שהם עמודי עולם. כמו שנאמר "כי לה' מצוקי ארץ וישת עליהם תבל". ואיתא בתנ"א: מצוקי ארץ אלו הצדיקים שבזכותם העולם קיים, שאלמלא הם היה העולם חרב, וכל זה מפני שהם נתדבקו בתורת ה' היא חיי עולם".

הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל תיאר פעם בהרחבה, באחד מהספדיו, את מעלתם הנשגבה של חכמי התורה. ובין היתר אמר את הדברים הבאים:

אמרו חז"ל: "קשה סילוקן של צדיקים יותר מחורבן בית המקדש". ונשאלת השאלה: הלא במציאות רואים אנו להיפך שאף כי מחורבן בית המקדש חלפו כבר קרוב לאלפיים שנה, בכל זאת מקוונים אנו ומצטערים על החורבן עד עצם היום הזה, ואילו על צדיק שנפטר, יהיה מי שיהיה, אין מתאבלים עליו כי אם שלושים יום לבכי וי"ב חודש למספד, ולא יותר. והיאך זה תואם עם אמרת חז"ל "קשה סילוקן של צדיקים יותר מחורבן בית המקדש"!!

וביאר רבי שלמה זלמן, כי למען האמת ודאי שמעלת התורה וחכמי התורה גדולה ונשגבה היא ממעלת בית המקדש. וראיה לכך שאף בלי בית המקדש, כלל ישראל כבר קיים זה כמעט אלפיים שנה. אולם ללא תורה, אין לו זכות קיום כלל! כמו שכתוב "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת", וכן מצינו "שאין מבטלין תש"ר לבנין בית המקדש".

ואם כן, מדוע מתאבלים אנו יותר על חורבן בית המקדש מאשר על פטירת צדיק? התשובה היא שלענין זה ישנה הבטחה מפורשת: "וזרח השמש ובא השמש" וכפי שדרשו חז"ל (קידושין עב:): שאין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו. עד שלא כבתה שמשו של עלי, זרחה שמשו של שמואל הרמתי, וממילא יודעים שיש המשך לקיום התורה, לכן שיעור הבכי והמספד על הצדיק אינו ארוך כל כך. אבל בית המקדש שאין אחר תחתיו עד שיבנה שוב בית המקדש, לכן מצטערים אנו ומתאבלים על החורבן כל השנים. נמצא שאם, חלילה, לא היה אצל חכמי התורה "וזרח השמש ובא השמש" אזי הבכיה על התורה היתה באמת רבה יותר, שכן, כאמור, ללא תורה אין קיום לישראל ולעולם. (עפ"י ספר הזכרון "כנסת עזרא")

מדוע זכה רב פפא לעשרה בנים גדולי ישראל?

רגילים אנו בסיום מסכת להזכיר את עשרת בני רב פפא: חנינא בר פפא, רמי בר פפא, נחמן בר פפא, וכן הלאה. וצריך להבין מה הענין שמזכירים דוקא את אלו בסיום המסכת. ומלבד זאת יש להתבונן: במה זכה רב פפא לעשרה בנים גדולים בתורה כאלו?

ואמר הגרי"ש אלישיב זצ"ל בשם הגאון מטעפליק כי מצאנו עשר פעמים בש"ס כאשר נחלקו חכמים זה אומר בכה וזה אומר בכה, פסק רב פפא שלמעשה יש לנקוט כשתי הדעות, וכלשונו בגמרא: "הלכך נימרינו לתרווייהו".

הסיבה שכך פסק רב פפא, משום שחשש לכבוד התורה של שני החכמים החולקים, ולכן פסק שיש לאמץ את שתי הגירסאות. ומכיון שהראה רב פפא בזה עד כמה חשוב לו כבוד התורה, על כן זיכו אותו משמים בעשרה בנים גדולי ישראל. וזו גם הסיבה שמזכירים אותם בסיום מסכת, שאז יש כבוד התורה גדול, כי המסיימים מראים בזה שלמרות כל הטרדות, העמידו את לימוד הגמרא מעל הכל, וזכו לסיים את המסכת.

למען כבוד התורה

עד כמה חרד גאב"ד טשעבין - הגאון רבי דב בעריש וויזענפלד זצ"ל לכבוד התורה, נווכח במעשה שלפנינו: פעם ישב עם אדם פשוט ושוחחו על המבואר בבית יוסף לגבי האיסור לפנות אוכל במוצאי שבת לפני צאת השבת. והתבטא אותו אדם כי לדעתו מה שפסק הבית יוסף הוא משום שבדורות ההם הבריות עדיין לא היו בני תרבות, אבל בדורותינו שמתנהגים בדרך ארץ ובנימוס אין להשאיר האוכל עד צאת השבת.

גאב"ד טשיבין נרעד ונזדעזע מבזיון כבוד התורה של רבינו הבית יוסף, ואמר לאותו יהודי בעדינות ובחריפות: "יתכן שישנם אנשים שאצלם הדין אחרת, כפי שדרשו חז"ל (אבות פ"ג מ"ג) על הפסוק: "כי כל שולחנות מלאו קיא צואה בלא מקום". שבלי תורה מאכלם הוא בגדר גרף של רעי...

ומעשה שהשתתף גאב"ד טשיבין בחתונה, ואחד מגדולי ישראל העלה בפניו קושיה בענין מסויים, ונראה היה שאותו גדול מתלהב מאד מהקושיה. אך הרב דטשעבין שתק ולא השיב.

כשיצא ליוה אותו אחד התלמידים וניסה לתרץ את הקושיה. אמר לו הגאון מטשעבין כי הקושיה מופיעה **במהרש"א** על הסוגיה. וכששאלו התלמיד: "א"כ מדוע לא אמר לאותו רב שהמהרש"א שאל כבר את הקשיה. השיב:

"עשיתי חשבון ממה נפשך: אם ראה את המהרש"א ויודע גם את תרוצו, כנראה יש לו קושיה על התרוץ ומחפש תרוץ אחר. ואם לא ראה, הרי הוא עלול להפגע כשאומר לו שזה מהרש"א מפורש, ותרוץ אחר מהמרש"א לא עלה בדעתו, ולכן שתקתי..."

שר התורה

למען כבוד חכמי התורה

מספר הגאון רבי יהודה עדס שליט"א: הדבר אירע לפני כארבעים שנה. הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל אמר שיעור כללי בישיבה. והנה באמצע השיעור נכנס הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל. התרגש רש"ז מאד וקם ממקומו, הלך אליו ושאל בשלומו ואף הפציר בו מאד שימשיך הוא את השיעור...

השיב הגר"י אברמסקי בשלילה. אמר לו רבי שלמה זלמן: "אבל איך אומר אני את השיעור בפני הרב?" אמר לו הרב אברמסקי: "אני מבקש ממך שתגייד".

התיישב רבי שלמה זלמן ואמר בהכנעה: "מה אפשר לעשות, כתוב "אין מסרבין לגדול"..."

התורה המשמחת

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

סערה בשערה

יומיים לפני המסיבה התגנב לאוזן אחת האימהות "הסוד" של סרטי השיער שהוכנו בסתר. להנאתה מעצם הרעיון, הצטרפה מידידת מחשבה נוגה וצורבת...

אחת מילדות הגן חולה ל"ע במחלה הנוראה. גם היא אמורה להשתתף במסיבת סוף השנה, אולם הטיפולים הקשים גררו אצלה תופעת לוואי של נשירת שיער, וכיצד היא תיראה ללא סרט הקישוט? מה תרגיש כאשר עשרים ותשעה ילדות יקשרו את הסרט לשיערן, והיא תיאלץ להניחה על ראשה הגיבח?

יהיו שיטענו שהגישה הנכונה לחולים, היא לשתף אותם עם הכלל ולא להעניק להם תחושה של "מסכנים". שכן אדרבה; ככל שלא מפלים אותם לטובה או לרעה הם מרגישים יותר טוב עם עצמם, ולפיכך גם הילדה החולה תעדיף לעטות סרט כמו כולן. אך מצד שני אולי עדיף לוותר בכלל על הסרטים!?

היא התקשרה לגננת ועוררה את תשומת ליבה למחשבתה. הגננת שמעה את הדברים והחליטה לוותר על הסרטים. "אבל מה נעשה עכשיו?" שאלה הגננת ועל פניה אותות מצוקה. "מילא העבודה הרבה שהשקענו בהכנת הסרטים" על זה היא הסכימה לוותר ללא בדל של הרהור "אבל עד המסיבה הרי לא נספיק להכין משהו חילופי. אז מה יהיה!?"

"נוותר על הסרטים" קבעה הגננת אך לא הצליחה להעלות רעיון אחר. ואם יצוץ בראשה רעיון אחר, האם תהיה בכלל מסוגלת לממש אותו בזמן הקצר שעומד לרשותה!?

* * *

המסיבה.

הילדות כולן הגיעו מלוות באמהותיהן, נרגשות לקראת המסיבה, מצפות להפתעת התלבושות ופיהן מפזם את שירי המסיבה...

משום מקום צצו לפתע שלושים כובעים מהודרים, שהשתלבו באופן מקסים עם תלבושת המסיבה. עשרים ותשע ילדות - ועוד אחת! - חבשו את הכובעים המקסימיים, והכל היה נראה כל כך טבעי, שמח ומרגש.

* * *

ורק הגננת, עם ניסיונה הרב ביצירות עבודת יד, ידעה שאותה אמא שהפתיעה אותה עם כובעים - מעשי ידיה! - נאלצה לוותר עבורן על שנתה בלילה האחרון.

כן. עיניה היו טרוטות מעייפות, אך עם ניצוץ גדול של אושר. ניצוץ דומה לניצוץ שבקע מעיניה של הילדה חסרת השיער!...

תודה רבה לשולח הסיפור החפץ בעילום שמו

"מה נעשה עכשיו?" שאלה הגננת ועל פניה ניכרו אותות מצוקה.

"מילא העבודה הרבה שהשקענו בהכנת הסרטים. אבל עד המסיבה הרי לא נספיק להכין משהו חילופי. אז מה יהיה!?" כדי להבין את מצוקתה צריך להכיר קצת את תחום "מסיבות סוף השנה" בגני הילדים. לנו כהורים, קשה לקלוט כיצד מסיבת סוף השנה נתפסת אצל ילדות הגן כ"עולם ומלואו". לא נוכל לקלוט זאת אלא אם כן נבחר לחזור לגן, ולחוות מחדש את החוויה, הציפייה, המתח וההתרגשות...

כל זה אמור ביחס לאימהות, אך האבות בכל מקרה לא יוכלו לקלוט אל נכון "במה דברים אמורים"...

כך או כך, מידי שנה טרודות הגננות במשך שבועות, ואף חודשים, בתכנון ובאימונים לקראת המסיבה הגדולה. מסיבה שחייבת להיות מרשימה, ייחודית ואף "יוצאת דופן". מידי שנה מושקעת מחדש מחשבה רבה, בחיפוש הדבר שיותר את משתתפי המסיבה ב"טעם של עוד" (נושא בפני עצמו היא השאלה האם התחרותיות הזו אינה מוגזמת, אך לא נעסוק בה במסגרת זו).

כל גננת בודקת, מתייעצת ומחפשת רעיונות כיצד להעשיר את תכני המסיבה והתפאורה שסביבה. וכך גם היה בגן ילדות - גן חובה, בו עוסק סיפורנו.

גם הם התארגנו למסיבת סוף שנה, במסכת היערכות רחבת היקף, בעוד ידי הגננות עמוסות לעיפה. ילדות הגן - ואף אמותיהן! - גילו סימני התרגשות גוברים והולכים עם כל שלב שהתקדם לקראת המסיבה...

למי שאיננו "מייבין" במסיבות הללו, נסביר ונאמר שמאחורי כל מסיבה מונח בדרך כלל רעיון מרכזי, כאשר שלל פרטים שונים אמורים להשלים אותו.

אחד הפרטים המשלימים במסיבה האמורה היו סרטי השיער המרהיבים ביופיים, שהוכנו במיוחד לאותה מסיבה. סרטים שהיו אמורים לשוות חן מיוחד לתלבושת התואמת של שלוש-ים ילדות הגן.

בשעות הקטנות של הלילה, בזמן שהילדות והוריהן נמו אות שנתם, ישובות היו הגננות בבתיהן עם עיניים טרוטות מחוסר שינה. מכינות בדי עמל סרט תואם לכל אחת משלושים ילדות הגן. הדבר היחיד שהחזיק אותן ערות בשעות אלו, היה הדמיון כיצד שלושים הילדות שרות ורוקדות עם הסרט היפה והייחודי שהן כעת מכינות...

* * *

עלון "איש לרעהו" פרשת ואתחנן מוקדש לעילוי נשמת האשה החשובה והצדקנית מרת חיה ע"ה פרי"מן בת הרה"ח ר' יהושע מרדכי זצ"ל

נלב"ע י"ד מנחם אב
ת.נ.צ.ב.ה.